

Jaume no ha pogut dormir la migdiada a pesar de les amenaces de la seua mare, està molt nerviós, pensant que de nou va a poder participar en L'Escoleta de Foc, i que a més podrà entrar en la Cordà Infantil amb el seu pare i el seu iaio. Sap que la promesa del seu pare, ja fa quasi un any, li ha costat alguna discussió amb la seua mare. El pare l'ha tranquil·litzat: -Que no hi ha perill, que va amb nosaltres...-

Però això és el que a la mare li preocupa, eixe amor al foc que farà que el seu menut continue implicat en tot allò que olore a pólvora.

És una vesprada calorosa del mes d'agost, en el poble hi ha festa per tot arreu però el xiquet solament vol anar cap a la Cova Gran per a escoltar les instruccions que, encara que coneix, el mantindran atent. Fins i tot, pensa mentre camina amb els seus pantalons curts i les seues sandàlies, que pot ser el triat com voluntari per a subjectar una “femelleta”, buida, clar. En arribar al lloc indicat es troba amb diversos xiquets i xiquetes, que esperen asseguts en l'escala. Encara sembla que falta algun major, i és que els majors donen consells als menuts... Però són pesats i tardons... I comença la classe. Un amic del seu pare és qui dóna les explicacions. Jaume coneix totes i cadascuna de les coses que diu el senyor, però es manté callat i expectant, ja ha anat a un parell de classes més enguany i a totes les de l'any passat i, clar, amb un any més, aquest serà la seua primera cordà. En girar el cap, observa l'arribada del seu iaio, la qual cosa li dóna una gran confiança. El saluda amb el cap, amb la intenció de passar desapercebut per als seus companys, i és que el xiquet no vol que ningú pense, ni per un moment, que és un “endollat”. Això sí que no!

Mentre camina distret ja han demanat voluntaris i ell no s'ha assabentat, però pensa que quasi millor passar desapercebut. Tot el que pregunten ell ho sap, però es manté quiet i atent aguantant el seu cap entre els palmells de les mans.

En acabar, hi ha berenar. Jaume, té la boca molt seca i només vol prendre algun refresc. Se li acostava el pare per a preguntar-li com va, el xiquet li somriu i assenteix amb el cap mentre es duu a la boca un got desbordant líquid.

La classe ha acabat i ara comença el compte arrere: només un dia per a poder entrar al coetòdrom, i Jaume ja pensa en eixa i moltes altres cordàs, fins que tinga l'edat i li admeten la instància per a entrar en la del carrer Major, la de veritat, on entren el seu iaio i el seu pare des de fa anys.

El menut ha viscut cada any els preparatius en la seua casa, en la Penya, la festa, la intranquil·litat de la mare i els riures dels seus amics mentre juguen en el carrer.

Des de sempre, ha intervingut en la Cercavila infantil de coets de luxe, i no té por, encara que el seu iaio li parla contínuament del perill del foc, sempre li diu que no és perquè s'espante, sinó perquè ho faça bé i no pose en perill ni la seua persona ni la de cap company.

La seua amiga, Elsa, li ha promès que anirà a veure'l però un poc des de lluny... Tot açò va pensant Jaume mentre regresa a casa. En la porta del carrer està la seua mare, amb el germà menut i la iaia. El xiquet besa a ambdues i fa l'ull cluc al menut de la família, pensant: “encara et queda Joan, però vindrà un dia que entrarem junts a llençar coets”. El menut sembla captar els seus pensaments i li somriu.

Jaume s'acomiada de la família per acostar-se a la penya, on troba a amics i coneguts, menuts i majors, saluda a tots amb desimboltura i entra en l'habitació on està la roba preparada per al gran dia.

Tots els monos dels majors, les botes, les caretes, precinte, metxes, i com duu fent d'uns dies a hui cerca el seu vestit, que es troba entre el del seu iaio i el del seu pare, el mira una vegada i una altra, el toca, l'olora, mira el seu nom en l'esquena (Jaumet), i sent un poc de vergonya, i es pregunta per quina raó tot allò dels més menuts és en diminutiu, encara que el seu pare li va explicar que era una manera de no confondre els membres de la família, els “Jaumes”. El menut pensa que podien haver-li posat altre nom i no faria falta posar el diminutiu, però ràpidament canvia aquest sentiment per a sentir-se orgullós del seu nom i del dels seus antecessors.

Quan ja anava a eixir de l'habitació es troba amb Elsa, qui li somriu i li demana que li ensenye els vestits, sobretot el seu. Jaume es posa tot roig, no esperava la presència de la seua núvia. Bueno, ella no ho sap encara, però és la seua núvia i li ho dirà prompte. La fa passar i li assenyala els tres vestits. La xiqueta queda bocabadada, i li diu que li agrada molt que duga el nom a l'esquena, ell li confessa tenir vergonya, però ella no li dóna importància, al contrari, diu que és bonic dir-se així i poder posar-lo en diminutiu. A més les lletres són d'un color fluorescent, així que la xiqueta podrà trobar-lo amb més facilitat dins de la gàbia. El xiquet es torna a posar roig i li pregunta si és veritat que va a anar a veure'l, ella assenteix amb el cap, i el menut amb atreviment li assegura que eixa primera entrada li la dedica a ella, bé i al seu pare i a als seus iaies i al seu gos. Ah! I al seu germà, però sobretot a ella, que per això és la seua núvia. La xiqueta el mira sorpresa i li transmet que no ho sabia. -Així és-, li contesta el xiquet, -tu no ho sabies però jo sí, i ara ací davant del meu mono de la cordà, et pregunte si vols ser la meua núvia-.

La xiqueta li diu que sí, li fa un petó en la galta i ix corrent. El xiquet es queda uns segons impregnat per l'olor de la colònia d'ella.

Ix al carrer, ja quasi és de nit i el seu pare ja ha tornat i camina contant a la resta de companys com ha anat la classe i la felicitat que dóna veure als menuts atendre il·lusionats. Sap que la festa no es perdrà.

La mare apareix amb el menut i la borsa amb els entrepans per al sopar.

Van col·locant les taules i les cadires, preparant amanides, coberts, cacauets, olives, beguda.

Jaume observa que duu truita de creïlles amb all-i-oli i s'acosta a besar a la seua mare que li somriu.

Sopar dempeus, com quasi sempre se sopa aquests dies, envoltat d'amics, en un carrer en costa que puja i baixa incansablement.

Està cansat i amb son, però es resisteix a anar-se'n a casa malgrat estar a prop. Escolta la conversa dels majors, la de sempre, les històries de foc que contenen els amics del seu pare, els pobles que han visitat les cordàs on han participat, les bromes, les pors. Tot açò davant la mirada de les dones, que mig de broma diuen que

quan tornen a nàixer es casaran amb banquers... Que segur que no van jugant amb el foc, que per descomptat no es cremen ni duen sempre damunt eixa olor a pólvora.

Jaume pensa en què serà això dels banquers i que a l'endemà li ho preguntarà a la iaia, que segur que ho sap i li ho explica.

Ha escoltat que estan molt emocionats amb eixa cordà infantil i com van preparant el tiratge i els calaixos menuts. -És un orgull-, diu el millor amic de papi, -veure que els nostres menuts ja ho estan aprenent i van a llençar... Nosaltres quan érem com ells caminàvem tot el dia amb foc, amb molt de risc. Ara podem ensenyar als nostres menuts, i saber que els tiratges no s'acabaran-.

S'escolta una veu que diu: -A veure si ens fas plorar. Ale, a cantar una cançó i fer un brindis per la futura generació-. Jo no sé què és això de generació, però com em miren i riuen crec que estan parlant un poc de mi.

Ja se'm tanquen els ulls. El papà m'agafa al braç per a dur-me a casa, mentre el meu germà va en el carro que espenta la meua mamà.

Ja és molt tard i tinc son però escolte les paraules del papà a cau d'orella: -Estic molt orgullós de tu, ho vas a fer molt bé, allí estarem els tres junts al voltant del calaix, no oblidaràs mai eixe dia-, i acaba la frase amb un dolç petó en la meua cara. No és com el que m'ha donat Elsa a la vesprada, és el petó del meu papà.

En arribar a casa i després de passar pel bany, em fique al llit. La mami ve a donar-me la bona nit, s'asseu en el llit i em diu: -Fill, jo també estic contenta que t'agrade el foc, que aprengues, que vages amb el papà i el iaio, però entén que estiga un poc preocupada, i vull que em prometes que sempre faràs el que et diguen el teu pare i el teu iaio i que procuraràs no córrer perill-.

-Doncs clar, mami-, i es fonen en una abraçada.

Jaume volia recordar de pressa el que havia viscut durant el dia però no li donava temps: es va quedar amb la visita a veure els vestits, el petó d'Elsa, i els seus pares juntament amb la picada d'ullet al seu germà Joan. I les seues parpelles van cobrir els seus negres ulls amb dolçor.

Al matí següent es va alçar una mica més nerviós, volia que les hores passaren ràpid, era dissabte i havien planejat anar a la platja, però al xiquet li donava el mateix: el seu únic pensament era el tiratge de la nit, eixa cordà infantil que duia esperant tant temps. Durant el desdèjuni no va dir una paraula, davant les mirades creuades dels seus pares. Al final es va atrevir a preguntar si totes les seues coses estaven a punt, on es trobava el calaix. El pare li va recordar que els calaixos estarien dins preparats per a quan arribaren, tot davant la mirada de la mare que va tornar a dir en veu alta: -I la història continua, tots els anys el mateix, i ara uno més...-.

El pare somreia amb tendresa, pensant com se sentia ell cada any, quan tenia tan a prop un tiratge, i va acariciar amb tendresa el cap del seu fill.

Després d'arreglar les coses van anar cap a la platja, plena de gent com era d'esperar, van jugar els quatre, es van banyar, van prendre els entrepans i van descansar un poc.

Jaume va caminar un poc per la vora i amb el dit va dibuixar un cor pensant en Elsa, dibuix que l'aigua es va dur a l'instant davant la sorpresa del xiquet.

Va pensar com es vestiria i com pujaria la costera entre el seu pare i el seu iaio amb el casc en la mà, caminant reixinxolat com havia vist en tantes ocasions fer als majors. També va pensar que cercaria a Elsa amb la mirada i la saludaria amb la mà, i que s'engoliria la por i els nervis, i que quan s'apagaren les llums se sentiria un privilegiat al costat de dos de les persones que més volia.

El foc començaria i ell, Jaumet, aniria llançant coets com li havien ensenyat, i oloraria i assaboriria, ara sí, de prop l'olor i el sabor de la pólvora. I no sap si se li faria curta o llarga, però quan acabara i encengueren les llums sap que s'abraçarien els tres, eixirien cercant els ulls de la mamà, i la careta dolça d'Elsa. I eixa, la seua primera cordà, no l'oblidaria mai.

Una carícia i un somriure el van despertar, era la seua mare: -Jaume, rei, són les 10, és dissabte, el gran dia. Vols que anem a la platja?-. Jaumet va abraçar a la seua mare amb força i li va dir a cau d'orella: -Mamà et vull molt, tu també olores a pólvora-.